

i et lille, svagt oplyst Kabinet, et sekskantet Taarnrum, paa den anden Side Dagligstuen. Hun sad her ganske alene i Hjørnet af en Sofa, der stod saaledes, at den ikke kunde ses, før man stod i Døren.

Hun modtog ham med blid, træt Sørgmodighed, sagde, at han rimeligvis nu blev vred paa hende, men hun havde ingen Lyst til at danse mere, og naturligvis var det for meget for langt, at han skulde give Afkald paa Dansen for at sidde her og underholde hende. En saadan Opofrelse vilde hun aldeles ikke tage imod . . . han maatte paa ingen Maade føle sig forpligtet.

Med al sin selskabelige Uerfarenhed var Per dog ikke dummere, end at han forstod Meningen. Han skød en Stol hen ved Siden af hende, og en Tid sad de nu tavse begge to, mens Musiken og Støjen fra Dansesalen lød ind til dem — stærkt afdæmpet, som den blev, ved at passere to-tre store Værelser. Saa tog Per pludselig hendes Haand, som laa blottet paa Sofaarmen, og da hun lod ham beholde den, erklærede han hende i meget ligefremme Ord sin Kærlighed og gentog sin Bøn om at tilstaa ham et Stævnemøde. Hun lovede tilsidst at føje ham, og han bøjede sig ned over hendes hvide Arm og trykkede en, to, tre Gange et Kys paa den oppe ved Albuen. Han havde i Grunden troet, at hun vilde have afværget det, og hun sagde da ogsaa, at hun vilde blive alvorlig vred, dersom han gjorde det oftere — men Øjnenes fugtige Glans og den mægtige Barms Svulmen modsagde hendes Ord.

Men nu hørtes der Trin i Stuen udenfor. Per havde akkurat faaet kastet sig tilbage i Stolen, da Neergaards lange Skikkelse viste sig i Døraabningen. Han bukkede høflig undskyldende; dog blev han staaende derhenne med Hænderne paa Ryggen, som tænkte han paa at gaa derind.

„Træd nærmere,“ sagde Fruen.

„Trænger De til Selskab?“ spurgte han paa en Maade, som Per ikke syntes om, — næsten brysk lød det.

„Ikke just det; men har De noget morsomt at fortælle, vil vi gerne høre det.“